

2ο ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ...

Το λεύκωμα αυτό έγινε στο πλαίσιο του μαθήματος της «ευέλικτης ζώνης», των μαθητών της πέμπτης δημοτικού του 2ου Δημοτικού Σχολείου Κορίνθου (σχολικό έτος 2012-13).

Την επιμέλεια της έκδοσης (συλλογή φωτογραφιών, κειμένων, μαρτυριών κ.ά) είχε η δασκάλα της τάξης **Μαρία Ντρέλια**.

Ο σχεδιασμός του λευκώματος και η επεξεργασία των στοιχείων του έγινε από την **Γιώτα Αθανασούλη**.

Η εκτύπωση έγινε από την εταιρεία «**Στριλιγκάς – Ψηφιακές εκτυπώσεις**».

Ευχαριστούμε **θερμά** για τη συμβολή τους στην πραγματοποίηση της παρούσας έκδοσης, όλους όσους μας εμπιστεύτηκαν τις φωτογραφίες από το προσωπικό τους αρχείο -και κυρίως τις αναμνήσεις τους. Θέλουμε επίσης να ευχαριστήσουμε τον Δήμο Κορινθίων, χωρίς την οικονομική συμπαράσταση του οποίου δεν θα ήταν εφικτή η αποτύπωση της προσπάθειάς μας. Τέλος, ευχαριστούμε τον Σύλλογο Γονέων και Κηδεμόνων του σχολείου μας για την αμέριστη ηθική συμπαράστασή του.

αντί Προλόγου

Το βιβλίο ιστορίας του Σχολείου
μάς έδωσε πολύτιμα στοιχεία
και βοήθησε πολύ την προσπάθειά μας

Υπάρχουν κάποιες μνήμες, κάποιες εικόνες, που μας συντροφεύουν καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής μας. Θύμψες ανεξίτηλα χαραγμένες στο μυαλό και την ψυχή μας. Μια απ' αυτές το πρώτο μας σχολείο. Μικρό ή μεγάλο, παλιό ή καινούριο, μονοθέσιο ή πολυθέσιο μένει αποτυπωμένο στη σκέψη όλων μας, όσα χρόνια κι αν περάσουν.

Φέτος, συμπληρώθηκαν 90 χρόνια από την ίδρυση του σχολείου μας και στα πλαίσια της «Ευέλικτης Ζώνης» προσπαθήσαμε να το γνωρίσουμε καλύτερα, μέσα από τις αναμνήσεις παππούδων, γιαγιάδων, γονιών και γνωστών που φοίτησαν σ' αυτό. Θελήσαμε να πάρουμε μια γεύση από το «χθες» της εκπαίδευσης, προκειμένου να κατανοήσουμε και να πορευτούμε καλύτερα στο σήμερα.

Ταξιδέψαμε μαζί τους στα χρόνια της σχολικής ποδιάς, του μαυροπίνακα, της βέργας, της πλάκας και του κοντυλιού. Ανασύραμε πληροφορίες, καταγράψαμε μαρτυρίες, συγκεντρώσαμε εικόνες και τα μοιραζόμαστε μαζί σας, προσφέροντάς σας και μια μυρωδιά νοσταλγίας που έφτασε ως εμάς. Σας θέλουμε συνοδοιπόρους σ' αυτό μας το ταξίδι στο χρόνο.

Η δασκάλα της τάξης

Μαρία Ντρέλια

Ο διευθυντής του σχολείου

Αλέξανδρος Αντωνίου

Οι μαθητές

Μπάμπης Ανδρικόπουλος
Μαρία Αποστολοπούλου
Χρήστος Βασιλειάδης
Χάρης Βεργής
Ιωάννα Γιαννακοπούλου
Παναγιώτα Γκιώνη
Κωνσταντίνα Γρίσου
Ολίβια Γρίσου
Στέφανος Δανιήλ
Θανάσης Δάφνης
Λουκάς Δημητρόπουλος

Αγγελική Δημοπούλου
Παναγιώτα Δήμου
Ελένη Διαμαντή
Χριστίνα Ηλιού
Σάρα Καβάγια
Φίλιππος Καρούζος
Κωνσταντίνα Καρσιώτη
Κωνσταντίνος Κατωπόδης
Γιώργος Κλεμπετσάνης
Άντι Ντονέα

1932, Κόρινθος: Αεροφωτογραφία της Γεωγραφικής Υπηρεσίας Στρατού.
Το σχολείο διακρίνεται αριστερά.
Αρχείο Χριστίνας Ηλιού.

στάση πρώτη

ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

- Παπαβενετίου Νικόλαος από 1923- 1933
- Δραγώνα Καλλιόπη από 1933- 1935
- Σπυρόπουλος Παναγιώτης από 1936- 1937
- Βενιζέλος Χαρίλαος από 1937-1951

Στο γραφείο του σχολείου
έχει αναρτηθεί τιμή
ένεκεν, η φωτογραφία
του δωρητή Σωτήριου
Κροκιδά.

Το 2ο Δημοτικό Σχολείο Κορίνθου ιδρύθηκε τις 15 Απριλίου 1922 ως διτάξιο σχολείο. Με διατάγματα στις 19 Ιουλίου 1929 προήχθη σε τριτάξιο, στις 14 Αυγούστου 1930 σε τετρατάξιο, στις 22 Οκτωβρίου 1932 σε πεντατάξιο και στις 5 Ιανουαρίου 1935 σε εξατάξιο.

Το διδακτήριο πριν το σεισμό του 1928 είχε ανοικοδομηθεί με δαπάνη του Σωτήριου Κροκιδά, σε οικοπέδο που κατά ένα μέρος είχε δωρηθεί από τον ίδιο, γι' αυτό και πολλοί το αναφέρουν ως «Κροκίδειον Δημοτικό Σχολείο Κορίνθου».

Το μετά του σεισμού διδακτήριο, ανεγέρθη με δαπάνη του οργανισμού σεισμοπαθών, το έτος 1935.

Η έκταση του οικοπέδου – δωρεά κατά το μεγαλύτερο μέρος από Σ. Κροκιδά και το υπόλοιπο από τους κατοίκους- ανέρχεται στα επτά (7) περίπου στρέμματα. Τα τρία απ' αυτά χρησιμοποιούνταν αρχικά, ως σχολικός κήπος και δενδρόκηπος.

(Σημειώσεις Ρεκλείτη Ιωάννη)

Στον προαύλειο χώρο του σχολείου μετά τον καταστροφικό σεισμό του 1928 τοποθετήθηκαν παράγκες στην πλευρά της Κολοκοτρώνη και της Πηγάσου. Είχαν στηθεί στη νότια πλευρά του σχολείου, εκεί που σήμερα είναι τα πεύκα. Μία απ' αυτές χρησιμοποιούνταν σαν τραπεζαρία, όπου δίνονταν μαθητικό συσσίτιο και κάποια άλλη στέγαζε το νηπιαγωγείο. Το συσσίτιο λειτούργησε από το 1947 μέχρι και τη λήξη του σχολικού έτους 1951- 1952 για τους άπορους μαθητές του σχολείου.

Οι παράγκες κάηκαν το 1938. Λέγεται ότι τη φωτιά έβαλε ένας μαθητής αλλά στη συνέχεια ξαναστήθηκαν.

Στη διάρκεια της Κατοχής το κτήριο είχε επιταχθεί και στεγάζονταν Γερμανοί.

(σημειώσεις Γεώργιου Θεοδοσίου)

Στις εργασίες του ξύλινου παραπήγματος είχαν εργαστεί ο παππούς μου Μήτσος Δανιήλ, που ήταν μαραγκός, μαζί με τους γιους του Κων/νο και Μιχάλη Δανιήλ.

Μαρτυρία: Παντελής Δανιήλ

1936, Γενάρης: Δάσκαλοι και μαθητές στο προαύλιο του 2ου Δημοτικού.
Στο βάθος, διακρίνεται ο όροφος του νεόκτιστου κτιρίου και αριστερά οι παράγκες.
Αρχείο Δημήτρη Πέππα.

1940, τέλη δεκαετίας: Δάσκαλοι και μαθητές του εξατάξιου, τότε, 2ου Δημοτικού Σχολείου.

Αρχείο: Χαράλαμπου Πρεδάρη.

1940, τέλη δεκαετίας: Αναμνηστική φωτογραφία από αποκριάτικη γιορτή.
Αρχείο: Χαράλαμπου Πρεδάρη.

1940, τέλη δεκαετίας: Ο Γιάννης Ρεκλείτης, διευθυντής επί 14 χρόνια του σχολείου,
μαζί με τους μαθητές του.

Αρχείο: Χαράλαμπου Πρεδάρη.

Όπως τα θυμάμαι, σαν να μην πέρασαν τα χρόνια...

Ζωηρά έρχονται στη μνήμη μου οι εντυπώσεις που μου προξένησε το σχολείο μου, την πρώτη μέρα της σχολικής χρονιάς 1939-1940, όταν γράφτηκα στην Α' τάξη. Ένα διώροφο μεγαλόπρεπο κτίριο, με μεγάλες αίθουσες, πλιόλουστες και ένα απέραντο προαύλιο. Όλα έλαμπαν από καθαριότητα. Το κτίριο είχε έξι αίθουσες κάτω, δυο γραφεία δασκάλων και ένα για τον Διευθυντή του σχολείου. Στον επάνω όροφο είχε άλλες έξι αίθουσες διδασκαλίας και μια μεγάλη αίθουσα τελετών. Εκεί κάναμε τις σχολικές γιορτές και διάφορες προβολές διδακτικών ταινιών. Ο πολύ δραστήριος Διευθυντής μας, ο Χαρίλαος Βενιζέλος, από την ορεινή Κορινθία, είχε κάνει το σχολείο μας πρότυπο, ανάμεσα σε όλα τα σχολεία της πόλης.

Στα διαλείμματα το προαύλιο του σχολείου γέμιζε από χαρούμενες παιδικές φωνές. Και τί δεν είχε δημιουργήσει ο καλός μας Διευθυντής! Στο κάτω μέρος του προαυλίου έφτιαξε ένα μικρό λαχανόκηπο. Έφτιαξε κοτέτσι, που έτρεφαν κότες και μας έδιναν φρέσκα αυγά καθημερινά. Δίπλα έναν κουνελιών με αρκετά κουνέλια που στα διαλείμματα έπαιζαν με τα παιδιά, κυνηγώντας τα. Ακόμα και γουρούνια έτρεφαν σε κάποια γωνιά. Στη νότια πλευρά του προαυλίου υπήρχαν παράγκες που τις χρησιμοποιούσαμε για το συσσίτιο των παιδιών. Εκεί τα παιδιά έτρωγαν φαγητά, φτιαγμένα από τα λαχανικά, τα αυγά, τις κότες, το κρέας των κουνελιών και των γουρουνιών, που τρέφαμε μόνοι μας.

Το σχολείο λειτουργούσε σαν μια κοινότητα, άριστα οργανωμένη. Ο διευθυντής μας, η ψυχή αυτής της κοινωνίας, μια ολοκληρωμένη προσωπικότητα, εργατικός, γεμάτος αγάπη για το παιδί. Δίπλα οι συνεργάτες του, ακούραστοι έδιναν τον καλύτερο τους εαυτό στο θεάρεστο έργο τους. Δεν μπορώ να τους θυμηθώ όλους. Ξεχώριζαν ο Φωκίων Νικολόπουλος, ο Γεώργιος Σπυρόπουλος, ο Ιωάννης Δήμας, ο Κοντογιάννης, χωρίς να αδικώ και τους άλλους, που δεν θυμάμαι. Από τις δασκάλες μας, θυμάμαι την Χαρίκλεια Βενιζέλου, μια ζωντανή δασκάλα με πολύ αγάπη για τα παιδιά, που με το μαντολίνο της μάς μάθαινε όμορφα τραγούδια και σκορπούσε την χαρά και το κέφι γύρω της. Επίσης, θυμάμαι την Γεωργία Βυζά, την Ειρήνη Κόλλια και την Δώρα Δήμα. Όλες γεμάτες καλοσύνη και αγάπη, κοντά στα παιδιά και με αφοσίωση στο παιδαγωγικό τους έργο.

Τον Οκτώβρη του 1940 οι Ιταλοί μάς κήρυξαν τον πόλεμο! Δεν θα ξεχάσω ποτέ τη μέρα αυτή. Δεν είχα αρχίσει καλά τα μαθήματα της χρονιάς εκείνης, εγώ πήγαινα στην Β' τάξη. Το πρωινό της 28ης Οκτώβρη, Δευτέρα ήταν, είχαμε περάσει στις τάξεις. Μετά την πρωινή προσευχή μπήκε στην τάξη μας ο δάσκαλος Φωκίων Νικολόπουλος και μας ανακοίνωσε το φοβερό γεγονός της άδικης, μαζικής επίθεσης. Μαζέψαμε τα βιβλία μας και φύγαμε για τα σπίτια μας, κλαίγοντας, χωρίς να γνωρίζουμε τι περίμενε εμάς και την πατρίδα μας. Με την κατάληψη της πατρίδας από τους Γερμανούς και τους Ιταλούς τα σχολεία έκλεισαν. Το 2ο σχολείο το επέταξαν οι κατακτητές και εμάς μας μετακίνησαν για τα μαθήματα προσωρινά στον Απόστολο Παύλο. Αργότερα νοικιάστηκαν κάποια καταστήματα και μεγάλα ισόγεια δωμάτια σπιτιών.

Δύσκολα τα χρόνια της σκλαβιάς! Μια απέραντη μαύρη νύχτα που σκέπασε την πατρίδα μας για τέσσερα χρόνια. Πόση δυστυχία! Πόση πείνα! Πόσοι άδικοι θάνατοι! Οι δάσκαλοι μας, κοντά μας όλα αυτά τα χρόνια, τα δύσκολα, ακούραστοι με πολύ αγάπη και φιλοτιμία φύτευαν στις φοβισμένες ψυχές μας την πιστή στο Χριστό μας,

την βαθειά αγάπη στην δυστυχιμένη πατρίδα μας ,την αλληλεγγύη, τον πονεμένο στεναγμό μας. Στα δύσκολα χρόνια της κατοχής από τα παιδιά αυτά βγήκαν επι-στήμονες, δικηγόροι, μηχανικοί, δάσκαλοι. Μα και όσα δεν σπούδασαν πήραν τόσα πολλά εφόδια από τους δασκάλους μας και έγιναν άριστοι τεχνίτες και πάνω απ όλα σωστοί άνθρωποι και άψογοι οικογενειάρχες.

Με την κατοχή της πατρίδας μου, έχασα το 2ο Δημοτικό Σχολείο. Δυστυχώς δεν το χάρηκα. Μέσα όμως στην ψυχή, σαν ιερή παρακαταθήκη, φύλαξα τα σοφά λόγια των δασκάλων μας. Μας έδωσαν τόσα πολλά εφόδια για τη ζωή, να αντιμετωπίσουμε τις διαφορές δυσκολίες και αντιξοότητες στην πορεία μας με θάρρος, δύναμη ψυχικά αδάμαστη.

Με αξίωσε ο Κύριος να γίνω δασκάλα και να υπηρετήσω για 12 χρόνια στο σχολείο αυτό. Ένα όνειρο ζωής έγινε πραγματικότητα. Δώσαμε στα παιδιά που μας εμπιστεύτηκε ο Θεός και οι γονείς ό,τι ιερότερο, καλύτερο και πιο αληθινό, μαζί με το σύζυγό μου, τον δάσκαλο Σπυρίδωνα Τσίρτη και τους άλλους συναδέλφους. Όλους τους εκλεκτούς δασκάλους, κάτω από την εμπνευσμένη καθοδήγηση του αξέχαστου Διευθυντή μας Κωνσταντίνου Σωτηράκου.

Και νιώθω υπερήφανη, χαρούμενη, ευτυχισμένη πιστεύοντας ότι έβαλα κι εγώ ένα μικρό λιθαράκι στην μόρφωση των παιδιών της φτωχογειτονιάς και της περιφέρειας 2ου Δημοτικού Σχολείου Κορίνθου.

**Μαρτυρία : Αργυρώ Βασικέρη-Τσίρτη
(Συνταξιούχος δασκάλα, που υπηρέτησε
στο 2ο Δημοτικό Σχολείο Κορίνθου)**

Μια σημαία με μεγάλη ιστορία

Κατά τη διάρκεια του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου, στο σχολείο είχαν στρατοπεδεύσει αρχικά Ιταλοί και στη συνέχεια Γερμανοί στρατιώτες. Κάποιος Γερμανός στρατιώτης πήρε τη σημαία του σχολείου ,μεταξωτή και κροσσωτή, για ενθύμιο. Σκοτώθηκε όμως κατά την αποχώρηση των Γερμανών στον Ισθμό της Κορίνθου και τη σημαία βρήκε στο σακιδιό του Άγγλος αλεξιπτωστής, ο οποίος την κράτησε σαν αναμνηστικό από τον πόλεμο και την Ελλάδα. Ο στρατιώτης επέστρεψε σώος στην πατρίδα του και κράτησε τη σημαία για πολλά χρόνια, σχεδόν μέχρι τα γεράματά του.

Κάποια στιγμή αποφάσισε να την επιστρέψει και την παρέδωσε στην ελληνική πρεσβεία μαζί με ένα γράμμα που ανέφερε την ιστορία της. Η Πρεσβεία την έστειλε στο Υπουργείο Εξωτερικών και αυτό με τη σειρά του στη Νομαρχία Κορινθίας. Η Νομαρχία θέλησε να την παραδώσει στο σχολείο με επισημότητα και σχετική τελετή, αλλά μεσολάβησε η περίοδος της δικτατορίας και η παράδοση αναβλήθηκε. Όταν διευθυντής έγινε ο Γ. Θεοδοσίου, ανακίνησε το θέμα και μετά από αρκετό χρόνο η σημαία βρέθηκε και επιστράφηκε, όχι όμως και το γράμμα.

Σήμερα η σημαία, τοποθετημένη σε κορνίζα, βρίσκεται σε περίοπτη θέση στο γραφείο των δασκάλων.

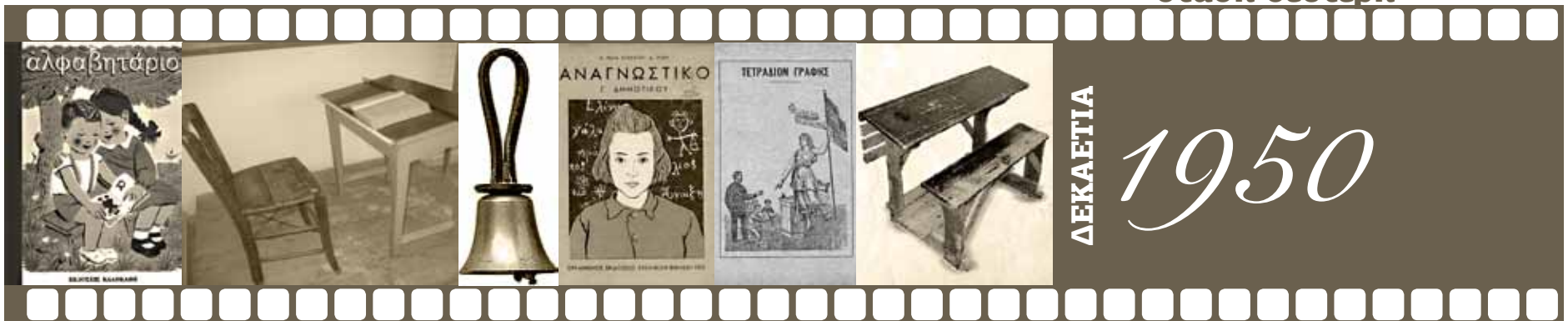

1955, η εποχή: Ξύλινα θρανία με ενσωματωμένο πάγκο
και τα παιδιά με ξυρισμένα κεφάλια.

Αρχείο Γ. Κόντης.

στάση δεύτερη

ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

- Παπαβενετίου Δημήτριος από 1951- 1952
- Ρεκλείτης Ιωάννης από 1952- 1960

Σύμφωνα με το αρχείο του σχολείου, το **1952** το διδακτήριο αποτελούνταν από δύο ορόφους. Σε κάθε όροφο υπήρχαν τέσσερις αίθουσες. Οι έξι απ' αυτές χρησιμοποιούνταν ως αίθουσες διδασκαλίας, η μία ως αίθουσα χειροτεχνίας και η άλλη ως Γραφείο. Επίσης στον πρώτο όροφο υπήρχε και μια μικρή αποθήκη. Σε μικρή απόσταση από το κτήριο υπήρχε ένα ξύλινο παράπηγμα με δύο αίθουσες. Με δαπάνη του υπουργείου Παιδείας και εις βάρος του σχολικού κήπου έγινε στίβος (γυμναστήριο). Από το σχολικό έτος 1952- 1953 και για μια δεκαετία περίπου στο χώρο του 2^{ου} Δημοτικού Σχολείου στεγάστηκε το διτάξιο 5^ο Δημοτικό.

(σημειώσεις Ιωάννη Ρεκλείτη)

Η είσοδος του σχολείου ήταν επί της οδού Περιάνδρου, είκοσι μέτρα πιο πάνω από το σημερινό περίπτερο. Στην πόρτα στεκόταν ο επιστάτης, ο κυρ Μισσούρης, ο οποίος την ανοιγόκλεινε για να περάσουν οι μαθητές. Μπροστά του είχε ένα κιβώτιο και πουλούσε κουλούρια και σάμαλι στα παιδιά.

Στις αίθουσες υπήρχαν θρανία- πάγκοι. Ο πίνακας ήταν μαύρος και έγραφαν σ' αυτόν με άσπρη κιμωλία. Στους τοίχους ήταν κρεμασμένες φωτογραφίες και πάνω από την έδρα του δασκάλου η εικόνα του Χριστού. Επίσης, σε κάθε αίθουσα υπήρχε και μια βιβλιοθήκη με τζάμι κλειστή.

Στο κέντρο του προαυλίου ήταν φτιαγμένο κυκλικά ένα τοιμεντένιο κράσπεδο, που σχημάτιζε το γήπεδο στίβου. Εκεί γινόταν το μάθημα της γυμναστικής. Στην άκρη του γηπέδου υπήρχε μία μπασκέτα. Οι βρύσες ήταν στην ίδια θέση με τις σημερινές. Δίπλα στο διδακτήριο υπήρχε κήπος, τον οποίο περιποιούνταν οι μαθητές.

Μαρτυρία: Δημήτριος Νέζης

Η γιαγιά μου θυμάται ότι στον προαύλειο χώρο του σχολείου υπήρχε «σκάμμα», ένας σκαμμένος λάκκος άμμου σε αγωνιστικό χώρο. Εκεί γίνονταν οι διάφορες αθλητικές εκδηλώσεις του σχολείου.

Μαρτυρία: Χριστίνα Μακρίδου

Θυμάμαι, ότι όταν ήμουν μαθήτρια, το σχολείο δεν είχε καθόλου θέρμανση. Γι' αυτό, τα πιο πολλά παιδιά το χειμώνα ήταν άρρωστα. Οι περισσότεροι μαθητές τότε ήταν φτωχοί και τα σχολικά είδη τα πρόσφεραν τα παιδιά των πλούσιων οικογενειών ή οι δάσκαλοι. Στα διαλείμματα παίζαμε μπάλα με κουκουνάρι, κυνηγητό, κρυφτό, τουβλάκια, σχοινάκι. Ο δάσκαλος μάς έκανε όλα τα μαθήματα, ακόμα και τη γυμναστική. Στο τέλος της χρονιάς γίνονταν γυμναστικές επιδείξεις στο προαύλιο του σχολείου και υπήρχε μια μικρή σκηνή για τις υπόλοιπες γιορτές.

Μαρτυρία: Μαρία Κατωπόδη

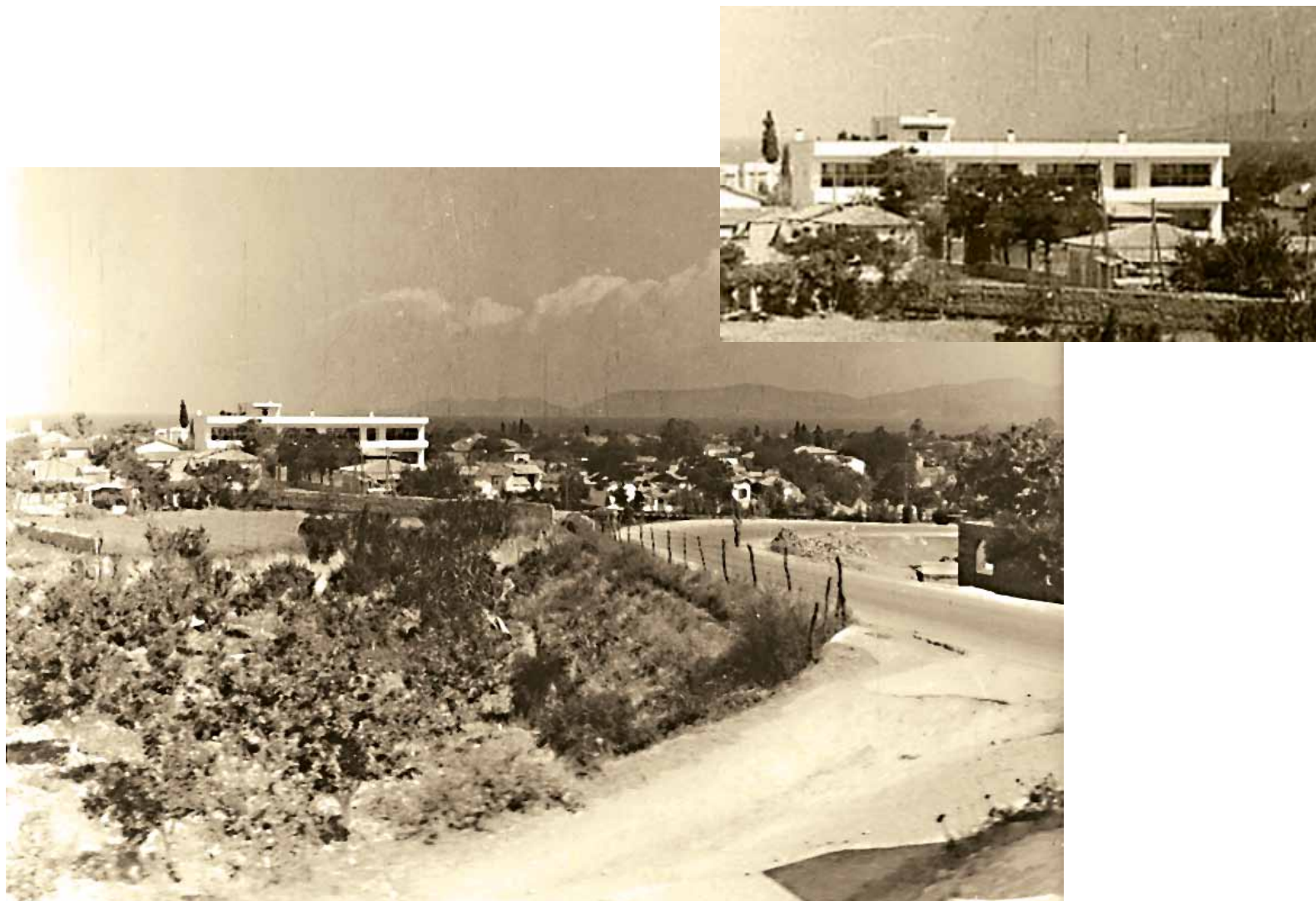
Πήγαινα στο 2ο Δημοτικό τη δεκαετία του '50. Τότε πηγαίναμε σχολείο 6 ημέρες την εβδομάδα, γιατί κάναμε μάθημα και το Σάββατο. Θυμάμαι ότι κάθε μέρα μάς μοίραζαν φρέσκο γάλα και κουλούρια με τυρί. Οι εκδρομές μας ήταν σε κοντινές αποστάσεις για να μπορούμε να φτάσουμε με τα πόδια, διότι χρήματα για λεωφορείο δεν είχαμε. Εκείνη την εποχή οι εκκλησιασμοί τις Κυριακές ήταν υποχρεωτικοί.

Μαρτυρία: Γεωργία Μάρκου

Όσα χρόνια κι αν περάσουν δε θα ξεχάσω την κ. Γρηγορία και την κ. Χρυσάνθη, τον κ. Δήμα και τον κ. Ντάφλο. Τους δασκάλους μου. Δε θα ξεχάσω τον ενθουσιασμό των μαθητών όταν μας μοίραζαν κίτρινο τυρί και γάλα σκόνη. Αλλά και τις Απόκριες, όταν άλλοι ντυμένοι και άλλοι όχι χορεύαμε στο προαύλιο.

Μαρτυρία: Γαρυφαλλιά Δημητριάδη

1950, αρχές δεκαετίας: Το σχολείο όπως διακρίνεται από την οδό Άργους.
Φωτό: Ηνωμένοι Ρεπόρτερ, Αρχείο: Αναστασίας Ξύδη.

1950, αρχές δεκαετίας: Η τρίτη τάξη με τον δάσκαλο της Φωκίων Νικολόπουλο.
Αρχείο: Φωφώς Μπάσδελη.

1950, αρχές δεκαετίας: Με ποιήματα, δάφνες και σημαίες οι εθνικές επέτειοι γιορτάζονταν με ιδιαίτερη λαμπρότητα.

Αρχείο: Π. Μπράβου

1953, Ιούνιος: Απολυτήριο μαθήτριας του σχολείου

1954-55: Η δευτέρα τάξη στο προαύλιο του σχολείου με την δασκάλα κ. Δώρα.
Αρχείο: Δημήτρη Νέζη.

1950, μέσα δεκαετίας: Η πέμπτη τάξη με τον δάσκαλό της σε αναμνηστική φωτογραφία.
Αρχείο: Γιώργου Δημητριάδη.

1955-56: Αποκριάτικος χορός, με τον δάσκαλο Φωκίωνα Νικολόπουλο.

Αρχείο: Π. Μπράβου

1950, μέσα δεκαετίας: «Πρωτάκια», σε αναμνηστική φωτογραφία.
Αρχείο Γιώργου Δημητριάδη.

1955, Οκτώβριος: Το 2ο Δημοτικό Σχολείο παρελαύνει
στην Εθνικής Αντίστασης (τότε Βασιλέως Κωνσταντίνου).

Αρχείο: Γεώργιου Κόντη.

1955-56: Η τρίτη τάξη με την δασκάλα της Γρηγορία Ζαχαροπούλου.
Αρχείο Δημήτρη Νέζη

1950, τέλη δεκαετίας: Μπροστά στις παράγκες με αποκριάτικες στολές.
Αρχείο: Σόφης Νάκου.

1950, τέλη δεκαετίας: Οι γυμναστικές επιδείξεις της πέμπτης και έκτης τάξης, στο τέλος της σχολικής χρονιάς.

Αρχείο Δημήτρη Νέζη

1958: Οι γυμναστικές επιδείξεις της τρίτης τάξης.

Αρχείο Σόφης Νάκου

1958: Οι γυμναστικές επιδείξεις της τρίτης τάξης.

Αρχείο Σόφης Νάκου

1962, Ιούνιος, η εποχή: Οι γυμναστικές επιδείξεις αποτέλεσαν στοιχείο της εκπαιδευτικής διαδικασίας από την δεκαετία του 1940. Έφτασαν στην κορύφωσή τους, την δεκαετία του 1960, λίγο πριν καταργηθούν μετά την μεταπολίτευση. Εδώ, οι μαθητές του σχολείου μας ντυμένοι στα λευκά, λίγο πριν ξεκινήσουν οι γυμναστικές επιδείξεις.

Αρχείο Τάσων Λιβαθνού

στάση τρίτη

ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

- Ρεκλείτης Ιωάννης από 1960- 1966
- Ιατροπούλου Σοφία από 1966 – 1970

Με το υπ' αριθμόν 226/22-10-1960 Βασιλικό Διάταγμα, το Β' και το Ε' Δημοτικό συγχωνεύονται και δημιουργούν το 10/θέσιο 2° Δημοτικό Σχολείο Κορίνθου το οποίο το 1963 προάγεται σε 12/θέσιο.

(σημειώσεις Ιωάννη Ρεκλείτη)

Το αρχικό κτίριο δεν είχε τη μορφή που έχει σήμερα. Η βόρεια πλευρά κτίστηκε κατά το σχολικό έτος 1965 – 1966 έχοντας 8 αίθουσες, χάρη στον τότε υπουργό Παιδείας Λουκή Ακρίτα.

(σημειώσεις Γεώργιου Θεοδοσίου)

Στα θεμέλια της νέας πτέρυγας είχε βρεθεί μεταλλικό αντικείμενο και σταμάτησαν οι εργασίες. Τότε ήρθε ο στρατός, έβγαλε κι εξέτασε το αντικείμενο, το οποίο ήταν μια γερμανική βόμβα. Χαρακτηριστικές φιγούρες της εποχής ήταν ο μπαρμπα Μισούρης με τα κουλούρια και ο μπαρμπα Νικήτας με τα σάμαλι. Αργότερα άνοιξε μαγαζάκι ο κ. Λαζόπουλος που έμενε κοντά στο σχολείο.

Μαρτυρία: Παντελής Δανιήλ

Με την έναρξη του σχολικού έτους 1968- 1969 παραδόθηκαν οι 8 νέες αίθουσες διδασκαλίας και εγκαταστάθηκαν εκεί οι κατώτερες τάξεις του σχολείου. Επίσης, χορηγήθηκαν από τον Ο.Σ.Κ. 100 θρανία νέου τύπου και 200 καθίσματα, ενώ το σχολείο προμηθεύτηκε μικρό κινηματογραφικό μηχάνημα για προβολή διδακτικών ταινιών στους μαθητές.

(Από πρακτικά του σχολείου)

Έγινε έγγραφη αναφορά (σχολικό έτος 1969-1970) προς το νομάρχη για αποξήλωση των από τριακονταετίας ξύλινων παραπηγμάτων (αιθουσών διδασκαλίας) για προστασία της υγείας των μικρών μαθητών, διότι ο χώρος αυτός είχε μετατραπεί σε εστία μολύνσεων.

(Από πρακτικά του σχολείου)

Δίπλα από την μεγάλη αυλόπορτα στην οδό Κολοκοτρώνη, πουλούσε κουλούρια ο μπαρμπα – Μισούρης καθώς και διάφορα ψιλοπράγματα (καραμέλες κ.α.)

Επίσης, τις περισσότερες ημέρες της σχολικής χρονιάς, εμφανιζόταν ο κυρ-Νικήτας με τον ταβλά του, που τον κουβαλούσε πάνω στο κεφάλι του, με αξιοζήλευτη ισορροπία και είχε την καλύτερη σάμαλη που πέρασε ποτέ από την Κόρινθο. Μάλιστα φώναζε : «Σάμαλη μαστιχάτ' και μυρωδάτ'!»

Μαρτυρία: Γεώργιος Παναγιωτόπουλος

Με τη λήξη των μαθημάτων λάμβαναν χώρα στο προαύλιο του σχολείου σχολικές γιορτές και γυμναστικές επιδείξεις με συμμετοχή των μαθητών όλων των τάξεων και οι οποίες παρακολουθούνταν από γονείς και κηδεμόνες. Στις 28 Μαΐου του 1969 πραγματοποιήθηκαν αθλητικοί αγώνες στο Γυμναστήριο του σχολείου με συμμετοχή μαθητών αθλητών όλων των σχολείων της πόλης.

(Από πρακτικά του σχολείου)

1960: Αεροφωτογραφία της Γεωγραφικής Υπηρεσίας
Στρατού. Στο κέντρο με διακεκομμένες γραμμές φαίνεται
ο προαύλειος χώρος του Σχολείου.

Αρχείο Χριστίνας Ηλιού

1960-61: Αναμνηστική φωτογραφία της πρώτης τάξης,
με τον διευθυντή του σχολείου Γιάννη Ρεκλείτη και την δασκάλα.

Αρχείο: Γ. Γεωργίου

1960, αρχές δεκαετίας: Η μαθητική ποδιά στις δόξες της.
Αρχείο Τάσων Λιβαθνού

1961, Ιούνιος: Τις γυμναστικές επιδείξεις παρακολουθούν συγγενείς και φίλοι των μαθητών.

Αρχείο: Γ. Γεωργίου

1961, Ιούνιος: Γυμναστικές επιδείξεις, ενώ στο βάθος διακρίνεται ο τρούλος
και το καμπαναριό του Απόστολου Παύλου.

Αρχείο: Γ. Γεωργίου

1963, 24 Φεβρουαρίου: Αποκριάτικες αναμνήσεις στην είσοδο των ξύλινων παραπηγμάτων.
Στις πόρτες διακρίνονται τα ονόματα των τάξεων.

Αρχείο Τάσου Λιβαθνού

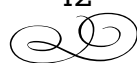

1963: Η πέμπτη τάξη.
Αρχείο Γιώργου Δημητριάδη

1960, μέσα δεκαετίας: Η πέμπτη τάξη με τον δάσκαλό της Ελευθέριο Ντάφλο.

Αρχείο: Γ. Γεωργίου

1965-66: Η έκτη τάξη με τον διευθυντή του σχολείου Γιάννη Ρεκλείτη και την δασκάλα.
Αρχείο Γεωργίας Ταρναρά

1960, μέσα δεκαετίας: Αποκριάτικη γιορτή του σχολείου.
Στα παράθυρα διακρίνεται το συρματοπλέγμα που τα κάλυπτε.

Αρχείο: Παντελή Δανιήλ

1960, μέσα δεκαετίας: Αποκριάτικη γιορτή
με την δασκάλα Μαρία Κανελλοπούλου και την τάξη της.

Αρχείο: Παντελή Δανιήλ

1966: Γιορτάζοντας τις απόκριες.
Αρχείο Τάσου Λιβαθυνού

1960, μέσα δεκαετίας: Ξετυλίγοντας το γαϊτανάκι στην αυλή του σχολείου.
Αρχείο Τάσου Λιβαθυνού

1960, μέσα δεκαετίας: Με αποκριάτικες στολές μπροστά στο γραφείο των δασκάλων.

Αρχείο: Παντελή Δανιήλ

1960, τέλη δεκαετίας: Πιερότοι, καουμπόηδες,
αλλά και τσολιάδες γιορτάζουν την αποκριά.

Αρχείο Τάσου Λιβαθνού

1968-69: Η τρίτη τάξη με την δασκάλα της.
Αρχείο Τάσου Λιβαθνού

1960, τέλη δεκαετίας: Η τρίτη τάξη, αποτελούμενη
από 53 μαθητές με την δασκάλα Μαρία Κανελλοπούλου.

Αρχείο: Σοφίας Κατσούλα

1968: Αναμνηστική φωτογραφία μπροστά στις παράγκες, λίγο πριν γκρεμιστούν,
με τη δασκάλα Γαρυφαλιά Τσιούρα.

Αρχείο Γιώργου Παναγιωτόπουλου

1969: Η πρώτη τάξη.
Αρχείο: Βαρβάρας Κανελλοπούλου

1969: Σε γιορτή του σχολείου κατά τη διάρκεια της δικτατορίας.
Αρχείο: Ολυμπίας Κούτρα

1969: Ο εορτασμός για την 25η Μαρτίου στα πρώτα χρόνια της δικτατορίας.
Αρχείο: Ολυμπίας Κούτρα

1960, τέλη δεκαετίας: Το Γυμνάσιο Αρρένων φιλοξενήθηκε
για τρεις σχεδόν δεκαετίες στα ξύλινα παραπήγματα του σχολείου.

Αρχείο: Γ. Γεωργίου

1968, Χριστούγεννα: Η πρώτη τάξη. Η εικόνα του Χριστού πάνω αριστερά, υπάρχει ακόμα σε αίθουσα του σχολείου.

Αρχείο Κατερίνας Αναστασοπούλου

1960, τέλη δεκαετίας: Η χριστουγεννιάτικη γιορτή στο προαύλιο του σχολείου.
Αρχείο Τάσων Λιβαθνού

Αρ. 112 / 1978

Το Παιδικό Συμβούλιο Κορίνθου
 συγκροτήθηκε με την απόφαση του Παιδικού Συμβουλίου Κορίνθου (αριθ. 112/1978) και αποτελείται από τους εξής:

Πρόεδρος: Δημήτρης Μπερδούσης
 Αντιπρόεδρος: Γιώργος Περόγαμβρος
 Μέλη: Φώτης Γουγάς, Διάννης Διαμαντής, Αργύρης Νόσσης, Νίκος Κουϊνής

Το Συμβούλιο έχει ως σκοπό την επίτευξη στενής συνεργασίας μεταξύ οικογενείας και σχολείου, για συντονισμένη διαπαιδαγώγηση των μαθητών, την καλλιέργεια και ανάπτυξη εκπαιδευτικής συνειδήσεως στις οικογένειες και την κοινωνία κ.λ.π., και εγκρίθηκε το από 28 Απριλίου 1978 καταστατικό του, που όριζε για την Γεν. Συνέλευση, την Διοίκηση, τα μέλη κ.λ.π.

Κόρινθος, 7-4-1978
 Ο Πληρεξ. Δικηγόρος
 Νίκος Κουϊνής

ΑΝΑΓΗΡΞΗ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ

Με την υπ' αριθμ. 112/1978 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Κορίνθου αναγνωρίστηκε σωματείο με την επωνυμία «Σύλλογος Γονέων και Κηδεμόνων Δευτέρου (Β) Δημοτικού Σχολείου Κορίνθου», με έδρα την Κόρινθο και σκοπό την επίτευξη στενής συνεργασίας μεταξύ οικογενείας και σχολείου, για συντονισμένη διαπαιδαγώγηση των μαθητών, την καλλιέργεια και ανάπτυξη εκπαιδευτικής συνειδήσεως στις οικογένειες και την κοινωνία κ.λ.π., και εγκρίθηκε το από 28 Απριλίου 1978 καταστατικό του, που όριζε για την Γεν. Συνέλευση, την Διοίκηση, τα μέλη κ.λ.π.

Κόρινθος, 7-4-1978
 Ο Πληρεξ. Δικηγόρος
 Νίκος Κουϊνής

Α.Φ. 312

Ε.Α.Τ.Α.Ε.Τ.Α.Τ.Ι.Κ.Ο.Ν.

ΕΤΑΛΟΓΟΥ ΓΟΝΕΩΝ ΚΑΙ ΚΗΔΕΜΟΝΩΝ ΔΕΥΤΕΡΟΥ (Β') ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΚΟΡΙΝΘΟΥ.

...//...

Ε.Ε.Φ.Α.Α.Ι.Ο.Η.Α.

ΙΔΡΥΣΙΣ - ΕΠΩΝΥΜΙΑ - ΕΔΡΑ - ΣΚΟΠΟΣ - ΜΕΛΗ.

Αρθρον Ιον:

Ίδρύεται Σωματείο υπό την επωνυμία «ΕΤΑΛΟΓΟΣ ΓΟΝΕΩΝ ΚΑΙ ΚΗΔΕΜΟΝΩΝ ΔΕΥΤΕΡΟΥ (Β') ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΚΟΡΙΝΘΟΥ».

Αρθρον Βον:

Έδρα του Σωματείου όρίζεται ή Κόρινθος.

Αρθρον Γον:

Σκοπός του Συλλόγου είναι: α) Η επίτευξη στενής συνεργασίας μεταξύ οικογενείας - Σχολείου (και Σχολικής Έφορας) διά την συντονισμένην διαπαιδαγώγησιν των μαθητών και ή καλλιέργεια και ανάπτυξη εκπαιδευτικής συνειδήσεως παρά ταίς οικογενείας και τη κοινωνία.

β) Η εκπαιδευτική της Διοικήσεως του ΕΤΑΛΟΓΟΥ και των μελών διά της έξωσχολικής διαγωγής και συμπεριφορές των μαθητών.

γ) Η ανάπτυξη κοινωνικής αλληλεγγύης μεταξύ των γονέων και κηδεμόνων των μαθητών του Σχολείου και ή δι' οποιούδήποτε μέσου ένδοχους των αποδεχόμενως άδρων μαθητών, ως π.χ. ή παροχή εις αυτούς βιβλίων, άλλων σχολικών ειδών, Ιατρικής περίθαλψως, φαρμάκων κ.λ.π.

δ) Η ήθική συμπεριφοράς διά την από πάσης πλευράς ένδοχυσιν των εκπαιδευτικών έν γένει λειτουργιών και την ένδοξωσιν τούτων ως πνευματικών στυλοβατών της Κοινωνίας.

ε) Ο όρισμός χρηματικών και άλλων βραβείων διά τούς πρώτους εις φιλοπονίαν και ήθος μαθητές του Σχολείου και ή οικονομική

Τέλη δεκαετίας 1970, η εποχή: Με πρωτοβουλία γονέων (Φώτης Γουγάς, Δημήτρης Μπερδούσης, Γιάννης Διαμαντής, Αργύρης Νόσσης, Γιώργος Περόγαμβρος κ.ά) τον Απρίλιο του 1978 ιδρύεται για πρώτη φορά Σύλλογος Γονέων και Κηδεμόνων του 2ου Δημοτικού Σχολείου.

στάση τέταρτη

ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

- Ντάφλος Ελευθέριος από 1970 – 1971
- Σωτηράκος Κωνσταντίνος από 1971 – 1974
- Μαχαίρα Αναστασία: 1975
- Καρμόγιαννης Χρήστος 1975- 1977
- Μπουγάτσου Χρυσούλα 1977- 1978
- Τσίρτσης Σπυρίδων 1978 - 1979
- Δρούγκας Γεωργιος 1979 – 1980

Τα πεύκα και άλλα δέντρα του προαυλείου φυτεύτηκαν στις αρχές της δεκαετίας του '70. Διευθυντής του 14/θέσιου τότε σχολείου ήταν ο Κωνσταντίνος Σωτηράκος. (Αρκάς στην καταγωγή και κάτοικος Βραχατίου).

(σημειώσεις Γεώργιου Θεοδοσίου)

Το Φεβρουάριο του 1970 μεταστεγάστηκε από το χώρο του σχολείου μας το Γυμνάσιο Αρρένων Κορίνθου (στεγαζόταν στο διδακτήριο του Δημοτικού για 20 περίπου χρόνια) και εγκαταστάθηκε σε ιδιόκτητο διδακτήριο.

(Από πρακτικά του σχολείου)

Κατά την διάρκεια της σχολικής χρονιάς 1970-71 οι παράγκες γκρεμίστηκαν. Θυμάμαι πως οι δάσκαλοί μας μάς έβαλαν τότε να γράψουμε μια έκθεση με θέμα την απομάκρυνσή τους. Στη θέση τους, την Άνοιξη της επόμενης σχολ. χρονιάς (1971-72), παιδιά της τότε Ε΄ και ΣΤ΄, φύτεψαν τα δένδρα που υπάρχουν σήμερα.

Θυμάμαι επίσης πως εκεί που ήταν το σημερινό Νηπιαγωγείο βρισκόταν το παλιό, πετρόκτιστο με κεραμοσκεπή. Στη μέση της μάνδρας ήταν τοποθετημένα μονόζυγα, που ξηλώθηκαν και εγκαταστάθηκαν στη συνέχεια στο νεόκτιστο Γυμνάσιο Αρρένων Κορίνθου. Στην άλλη γωνία, βρισκόταν το κυλικείο του κ. Λάζαρου, του επιστάτη του σχολείου, ενώ οι βρύσες ήταν ανάμεσα από τις παλιές τουαλέτες και το κτίριο του σχολείου.

Μαρτυρία: Γεώργιος Παναγιωτόπουλος

Το κυλικείο κτίστηκε από το Σύλλογο Γονέων και Κηδεμόνων, Γ. Παπανδρέου και Κολοκοτρώνη γωνία, ο οποίος μερίμνησε και για την κεντρική θέρμανση του Σχολείου, αφού το Δημόσιο δε διέθεσε χρήματα.

(σημειώσεις Γεώργιου Θεοδοσίου)

Το 1978, με απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Κορίνθου, αναγνωρίστηκε σωματείο με την επωνυμία «Σύλλογος Γονέων και Κηδεμόνων Δεύτερου Δημοτικού Σχολείου Κορίνθου». Σκοπός του Συλλόγου αναφέρεται η επίτευξη στενής συνεργασίας μεταξύ οικογένειας και σχολείου, για συντονισμένη διαπαιδαγώγηση των μαθητών, καλλιέργεια και ανάπτυξη εκπαιδευτικής συνείδησης στις οικογένειες κ.τ.λ.

(Σημειώσεις Αρχείο Συλλόγου Γονέων & Κηδεμόνων)

Κυρίαρχη θέση στην ενδυμασία των μαθητριών τη δεκαετία του '70 είχε η μαθητική ποδιά. Η πρώτη που φόρεσα εγώ ήταν ροζ, με κεντημένο το Ντόναλντ Ντακ. Ήταν η ποδιά του Νηπιαγωγείου. Στο Δημοτικό όμως, φορούσαμε μπλε ποδιά. Μια γιαγιά μου είχε πλέξει άσπρα γιακαδάκια και η μαμά μου αμάνικα πουλοβεράκια, για να φορώ από πάνω το χειμώνα. Κάθε Σεπτέμβρη πηγαίναμε με τη μητέρα μου να αγοράσουμε καινούρια – ακόμα θυμάμαι τη μυρωδιά της.

Μαρτυρία: Ευαγγελία Βιταλιώτη - Δημητροπούλου

1971: Η πέμπτη τάξη.
Αρχείο Τάσου Λιβαθινού

1972-73: Δενδροφύτευση στον χώρο που ήταν οι παράγκες.
 Αρχείο Σπύρου Τσίτση

1970, αρχές δεκαετίας:
Απόκριες στην τάξη.
Αρχειό Ελένης Μπερδούση

1971: Πορτραίτο μαθήτριας της τρίτης τάξης.
Αρχειό Βαρβάρας Κανελλοπούλου

1970, αρχές δεκαετίας: Ο δάσκαλος Λάμπρος Ποζιός,
με τους μαθητές του στις σκάλες κοντά στην οδό Πηγάσου.

1970, μέσα δεκαετίας: Η τετάρτη τάξη με την δασκάλα της.
Αρχείο Μαίρης Παρίση

1976: Η έκτη τάξη με τον δάσκαλό της, κ. Καρμόγιαννη.
Αρχείο Μιχάλη Κούτρα

1978: Η έκτη τάξη με τον δάσκαλό της Γιώργο Θεοδοσίου.
Αρχείο Μαίρης Παρίση

1977-78: Καμαρωτά «πρωτάκια» με την δασκάλα τους Σταυρούλα Θεοδοσίου, μπροστά στις σκάλες προς την οδό Γ. Παπανδρέου.

Αρχείο Χρήστου Στέφα

1977-78: Η τρίτη τάξη με την δασκάλα της Φωτούλα Ρούσση – Βλογιάρη.
Αρχείο Εύη Μπασιάκου

1970, τέλη δεκαετίας: Ο σύλλογος των δασκάλων
σε αναμνηστική φωτογραφία.

Αρχείο Σπύρου Τσίρτση

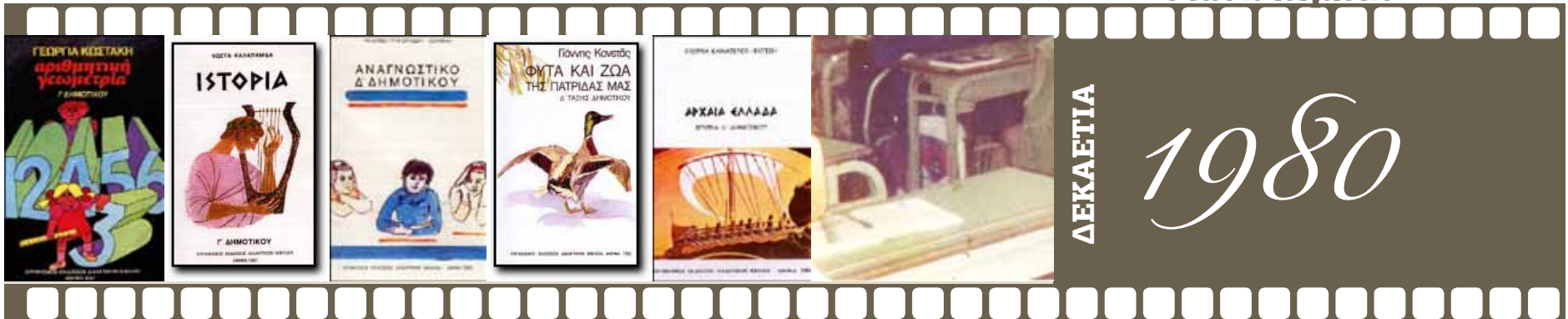

1987-88, η εποχή: Η μπλε σχολική ποδιά, επί χρόνια υπηρετούσε την ομοιομορφία των μελών της μαθητικής κοινότητας και κατά ορισμένες απόψεις τη συνοχή της. Στις 6 Φεβρουαρίου 1982 καταργήθηκε από τον υπουργό Λευτέρη Βερυβάκη, αλλά χρειάστηκε να «κυλήσουν» μερικά χρόνια για να περάσει η κατάργηση στο υποσυνείδητο της κοινωνίας.

Αρχείο Ρ. Καλλίρη

στάση πέμπτη

ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

- Τσιώτου Γεωργία 1980 – 1982
- Κουρούπης Βασίλειος 1982 – 1986
- Θεοδοσίου Γεώργιος 1986 – 1990

Κατά το σχολικό έτος 1980 – 81 το σχολείο λειτούργησε ως 14/ θέσιο. Φιλοξένησε και στέγασε το νεοϊδρυθέν 6/ θέσιο 10^ο Κορίνθου. Η λειτουργία ήταν πρωινή και απογευματινή. Μετά τους σεισμούς της 24^{ης} Φεβρουαρίου, λόγω ζημιών, το διδακτήριο στεγάστηκε σε 10 μεγάλες σκηνές που στήθηκαν στο προαύλιο.

Το σχολικό έτος 1988- 1989 το σχολείο λειτούργησε ως **Σχολείο Δοκιμαστικής Εφαρμογής Νέων Προγραμμάτων**. Τοποθετήθηκαν σ' αυτό εκπαιδευτικοί ειδικοτήτων, 2 γυμναστές, 2 ξένων γλωσσών (Αγγλικών, Γαλλικών), 1 μουσικής, 1 τεχνικών.

(Από πρακτικά του σχολείου)

Στις 6 Φεβρουαρίου του 1982, ήρθε το... τέλος για τη μπλε σχολική ποδιά η οποία «σημάδεψε» τα μαθητικά χρόνια πολλών.

Με απόφαση του τότε υπουργού Παιδείας, **Λευτέρη Βερυβάκη**, η σχολική ποδιά ,που για πολλούς δήλωνε την ομοιομορφία των μαθητών, πέρασε στο παρελθόν.

(Από τον τύπο)

1980-81: Το δεύτερο τμήμα της πρώτης τάξη με την δασκάλα Ντίνα Τσέρμου.
Αρχείο Ευδοκίας Στέφα

1980-81: Το αντίστοιχο πρώτο τμήμα της ίδιας τάξης, με την δασκάλα Κ. Καλαμαρά.
Στο βάθος διακρίνεται το γραφείο του διευθυντή.

Φωτό: Ιωάννας Γιαννακοπούλου

1980-81: Η τετάρτη τάξη (πρώτο τμήμα).
Αρχείο Ε. Καρύγιαννη

1980-81: Οι μισοί... απόφοιτοι του σχολείου (Στ1),
με τον δάσκαλό τους Σπύρο Τσίρτσπ.

Αρχείο Δ. Καρύγιαννη

1980-81: ...και οι άλλοι μισοί απόφοιτοι (Στ2), με τον δάσκαλο Γιώργο Θεοδοσίου.
Αρχείο Ελένης Στέφη

1980-81: Η τετάρτη τάξη (δεύτερο τμήμα), με τον δάσκαλό της Ανδρέα Σίμο.
Αρχείο Χρήστου Στέφα

1980, 25η Μαρτίου: Λίγο πριν την παρέλαση, τσολιάδες και παιδιά με κοντά παντελονάκια
ετοιμάζονται να εκπροσωπήσουν το σχολείο.

Αρχείο Φωτεινή Αϊβαλιώτη

1981-82: η πέμπτη τάξη με τον δάσκαλό της Σπύρο Τσίρτον.
Αρχείο: Χρήστον Στέφα

1982-83: η έκτη τάξη (πρώτο τμήμα) με τον δάσκαλό της Γιώργο Θεοδοσίου.
Αρχείο Κ. Βλάχου

1980, αρχές δεκαετίας: Μέσα στην τάξη, ανάπαυλα από το μάθημα για μια φωτογραφία.
Αρχείο Έφης Καρύγιαννη

1980, αρχές δεκαετίας: Μέσα στην τάξη, ανάπαυλα από το μάθημα για μια φωτογραφία...
ή, ίσως, και για περισσότερες από μία φωτογραφίες.

Αρχείο Έφης Καρύγιαννη

1982-83: Το Στ2 με τον δάσκαλο Σπύρο Τσίρτσπ.
Αρχείο Χρήστου Στέφα

1983-84: Η δασκάλα Σταυρούλα Θεοδοσίου με την τετάρτη τάξη.
Αρχείο Ελένης Κατσαμάκη

στάση έκτη

ΔΕΚΑΕΤΙΑ

1990

ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

- Θεοδοσίου Γεώργιος 1986 – 1990
- Τσάτσαρης Κων/νος 1992 – 1994
- Καρυώτης Νικόλαος 1994 – 2000

Το σχολείο λειτούργησε σε πρωινή βάρδια το σχολικό έτος 1999-2000 , αφού το 10^ο στεγάστηκε σε καινούριο κτίριο.
(Από πρακτικά του σχολείου)

Τον Ιανουάριο του 1997 μια φοβερή πλημμύρα, που άφησε πίσω της μεγάλες καταστροφές έπληξε την Κόρινθο. Το νερό όχι μόνο κάλυψε τον προαύλειο χώρο του σχολείου μας, αλλά εισχώρησε και στις αίθουσες του ισογείου. Σημάδια της πλημμύρας έχουν απομείνει σε μαθητολόγια, αλλά και στην ιστορική σημαία του σχολείου.

Μαρτυρία : Αλέξανδρος Αντωνίου

1990, αρχές δεκαετίας: Το σχολείο μας αρκετά κοντά στην σημερινή του μορφή.
Αρχείο Γ. Παπαγεωργίου

1990, Δεκέμβρης:
Αρχείο Θ. Κουλούρη

1990, αρχές δεκαετίας 1990: Διαβάζοντας την εργασία στην τάξη.
Αρχείο Γ. Παπαγεωργίου

1991-92: Η τρίτη τάξη (δεύτερο τμήμα), με τον δάσκαλο της Δημήτρη Πλουμίδη.
Αρχείο Γ. Παπαγεωργίου

1993: Η έκτη τάξη με τον δάσκαλο Αχιλλέα Μουλατσιώτη.
Αρχείο Μπάμπη Λιβαθνού

1993-94: Το πρώτο τμήμα της έκτης τάξης με τον δάσκαλο Βαγγέλη Ζιάκα.
Αρχείο Νίκου Παπαγεωργίου

1994: Οι εκδηλώσεις για τον εορτασμό της 25ης Μαρτίου στην αυλή του σχολείου, από την έκτη τάξη.
Αρχείο Γιάννη Παπαγεωργίου

1995-96: Η δασκάλα Ιωάννα Μπουραντάνη με την πέμπτη τάξη.
Αρχείο Θ. Κουλούρη

1996-97: Το δεύτερο τμήμα της έκτης τάξης με την δασκάλα Ελένη Αντωνίου.

Αρχείο Γιάννη Παπαγεωργίου

1990-91: Η δευτέρα τάξη, του 10ου Δημοτικού σχολείου, που συστεγαζόταν στην δεκαετία του 1990 με το 2ο δημοτικό σχολείο, στην αίθουσα, με την δασκάλα της Μαρία Άλτα.

Αρχείο Χρήστον Λιβαθινού

1993: Η τρίτη τάξη.
Αρχείο Χρήστον Λιβαθνοπού

1995: Η πέμπτη τάξη με το δάσκαλο Φίλιππο Κωνσταντινίδη.
Αρχείο Χρήστον Λιβαθνού

1999: Το σχολείο ανακαινισμένο και ηλιόλουστο.
Αρχείο Μίνας Ασημακοπούλου

2004, η εποχή: Είναι το ολυμπιακό έτος. Όλη η Ελλάδα ζει στους παλμούς των Ολυμπιακών Αγώνων και στο σχολείο γίνονται εκδηλώσεις ολυμπιακής παιδείας.

Αρχείο Βιβής Λυγάκη

στάση τελευταία

ΔΕΚΑΕΤΙΕΣ

2000
2010

ΔΙΕΥΘΥΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

- Καρυώτης Νικόλαος 2000 – 2007
- Λυγάκη Παρασκευή 2007 – 2011
- Αντωνίου Αλέξανδρος Από 2011 έως σήμερα

Το σχολικό έτος 2000- 2001 ιδρύθηκε και λειτούργησε τμήμα διευρυμένου ωραρίου (ολοήμερο) . Δύο χρόνια μετά, το σχολικό έτος 2002- 2003, ιδρύθηκε τμήμα ένταξης το οποίο λειτούργησε από 20-1-2003.

Το 2003 το 1/3 του προαύλειου χώρου παραχωρήθηκε για τη δημιουργία του Ειδικού Σχολείου Κορίνθου και του 1^{ου} Νηπιαγωγείου.

Το σχολικό έτος 2009-2010 ξηλώθηκαν οι κερκίδες που υπήρχαν στο προαύλιο και τοποθετήθηκε λυόμενη αίθουσα για το μάθημα της Θεατρικής Αγωγής.

Από το 2010 το σχολείο ανήκει στα Δημοτικά Σχολεία με Ενιαίο Αναμορφωμένο Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα- ΕΑΕΠ . Έχει εξοπλιστεί με ηλεκτρονικούς υπολογιστές και διαδραστικό πίνακα, ενώ σε όλες τις αίθουσες διδασκαλίας παρέχεται η δυνατότητα πρόσβασης στο διαδίκτυο.

(Από πρακτικά του σχολείου)

2001: το σχολείο μας, ζωντανός οργανισμός.
Αρχείο Μίνας Ασημακοπούλου

2000: ο σύλλογος δασκάλων. Έβδομος από αριστερά, ο Νίκος Καρυώτης, διευθυντής του σχολείου για 13 χρόνια.

Αρχείο Μίνας Ασημακοπούλου

2000-01: Η τετάρτη τάξη με την δασκάλα της Βιβή Λυγάκη.
Αρχείο Μίνας Ασημακοπούλου

2000, αρχές δεκαετίας: Ομαδική εργασία στην τάξη.
Αρχείο Βιβής Λυγάκη

2000, μέσα δεκαετίας: Παράταξη σε γραμμές στο προαύλιο.
Στο πρόσταγμα ο δάσκαλος Κώστας Ασημακόπουλος.
Αρχείο Μίνας Ασημακοπούλου

2000: Στοίχιση – ζύγιση, λίγο πριν την παρέλαση. Διακρίνεται
ο επί χρόνια γυμναστής του σχολείου Γιώργος Ντόκος.
Αρχείο Μίνας Ασημακοπούλου

2000-01: Εκδηλώσεις για τη λήξη του σχολικού έτους.
Αρχείο Μαρίας Σαϊσανά

2001, Χριστούγεννα: Οι τρεις «μικροί» μάγοι φέρνουν τα δώρα
στην αναπαράσταση της Θείας Γέννησης.

Αρχείο Μαρίας Σαϊσανά

2001, Χριστούγεννα: ένα ακόμα στιγμιότυπο από την γιορτή του σχολείου
Αρχείο Βιβής Λυγάκη

2002, Ιούνιος: Γιορτάζοντας το τέλος της σχολικής χρονιάς.
Αρχείο Βιβής Λυγάκη

2002, Νοέμβρης: Γιορτάζοντας την επέτειο του Πολυτεχνείου,
με τον δάσκαλο Ν. Δημητρίου.

Αρχείο Βιβής Λυγάκη

2003-04: Η τετάρτη τάξη με την δασκάλα της Μίνα Ασημακοπούλου.
Αρχείο Μίνας Ασημακοπούλου

2007-08: Η πέμπτη τάξη με την δασκάλα της Χριστίνα Νιβολιανίτου.
Αρχείο Μαίρη Κωνσταντίνου

2010: Από μικροί στο σανίδι: η θεατρική παράσταση «σαν παλιό σινεμά».

Αρχείο Μαρίας Ντρέλια

2012, Νοέμβρης: Τιμώντας το Πολυτεχνείο στην μικρή σκηνή του σχολείου, από τους μαθητές της πέμπτης τάξης.

Αρχείο Μαρίας Ντρέλια

2002, Μάρτιος: Γιορτάζοντας την 25η Μαρτίου.
Αρχείο Βιβής Λυγάκη

2012, Μάρτιος: ίδια επέτειος, δέκα χρόνια μετά.
Αρχείο Μαρίας Ντρέλια

2008-09: Η τάξη μας στην πρώτη δημοτικού....
Αρχείο Γ. Κλεμπετσάνης

2012-13: ...και η τάξη μας, σήμερα, στην πέμπτη δημοτικού.
Αρχείο Μαρίας Ντρέλια

2013, Μάιος: Σήμερα, ο σύλλογος των δασκάλων του σχολείου μας. Πρώτος απο δεξιά (στην δεύτερη φωτογραφία) ο διευθυντής του σχολείου Αλέξανδρος Αντωνίου.

2^ο ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΟΡΙΝΘΟΥ: «1979-2013»

24 χρόνια μετά, όσα τριγύρω αγγάζοννε κι όσα τα ίδια μένονν

Θυμάμαι τον Κώστα τον Μέξια, τον δάσκαλό μου. Τρία χρόνια μαζί, από την τετάρτη μέχρι την έκτη. Τον θυμάμαι σαν τώρα, αμίλητο, την τελευταία μέρα της χρονιάς, αμίλητο, καθισμένο στην έδρα, με σκυμμένο κεφάλι και τα χέρια να ψάχνουν τρόπο να κρύψουν την αμηχανία και τη στενοχώρια του, αμίλητο, να μας αποχαιρετά, ανήμπορο να αποδεχτεί ότι ο κοινός μας δρόμος έφτασε στο τέλος του.

Θυμάμαι τον Σπύρο τον Τσίρτσι, τον διευθυντή μας, οικολόγο πριν ανακαλυφτεί η οικολογία, να μάς ζητά επίμονα να επιστρέψουμε τα βιβλία, όταν τελειώσουμε κάθε τάξη. Με ευθύνη του μοιράζονταν στα παιδιά της προηγούμενης τάξης, «για να έχουν το καλοκαίρι να κάνουν κάτι, να δουν τι τους περιμένει, όχι όλο μπάνιο στην θάλασσα...» όπως έλεγε.

Θυμάμαι έναν άλλον δάσκαλο, δεν έχει σημασία ποιον, να μπαίνει μέσα στην τάξη με τη βέργα στο χέρι, θυμωμένος από την φασαρία που κάναμε και ενοχλούσαμε το δικό του μάθημα. Όλοι όρθιοι, στην σειρά για δυο γερές ξυλίες στο χέρι. Θυμάμαι την Πέρσα την Βούρου, δίπλα μου στο πρώτο θρανίο, να έχει βουρκώσει από τον πόνο και τη ντροπή. Δασκάλα κι αυτή σήμερα, όποτε βρισκόμαστε, ορκίζεται ότι δεν έχει ακουμπήσει παιδί. Την πιστεύω.

Θυμάμαι τη δασκάλα των οικοκυρικών να προσπαθεί –μα τον Θεό!- να μάς μάθει να ράβουμε κουμπιά και να κεντάμε! Όλα τα αγόρια μάς έπανε απδία στην ιδέα. Την μνημόνευσα μια μέρα που στο αγαπημένο μου πουκάμισο είχαν κοπεί δυο κουμπιά, το ραντεβού ήταν σοβαρό, κι η μάνα μου έλειπε...

Θυμάμαι τη δασκάλα της ωδικής και το τραγούδι που μας μάθαινε, από το αναγνωστικό της Γ' Δημοτικού του Μεταλλινού: «ψιλή ψιλή βροχούλα, ποτίζει το χωράφι κι η κάθε μια της στάλα είν' ακριβό χρυσάφι...».

Θυμάμαι τους φαντάρους τους 6ου ΣΠ, το 1978, να βάφουν δωρεάν το σχολείο, με αντάλλαγμα μια εξαήμερη τιμητική άδεια που τους είχε εξασφαλίσει από τον διοικητή τους ο Σύλλογος Γονέων και Κηδεμόνων, ως ανταμοιβή για τον κόπο τους. Θυμάμαι την μάνα μου να φτιάχνει στο σπίτι δύο ταψιά κοτόπουλο με πατάτες, «για να φάνε κάτι τα παιδιά που έχουν ξεροσταλιάσει...». Αλληλεγγύη πρωτόγονης μορφής.

Θυμάμαι τα κορίτσια, ακόμα με τις ποδιές (όλες) και με λευκές κορδέλες στα μαλλιά (οι περισσότερες). Η προφανής αδικία ήταν πως τα αγόρια δεν είχαμε ενδυματολογικές δεσμεύσεις. Διαχωρισμοί μεν, σε βαθμό πταίσματος δε.

Θυμάμαι την κυρά Μαρίτσα στο κυλικείο. Λίγα πραγματάκια στα ράφια. Κάποιες γκοφρέτες, μπισκότα, παστέλια, πατατάκια, τσίχλες και (ο θεός να τις κάνει) «τύχες»! Μικρά φακελάκια με φωτογραφίες ποδοσφαιριστών και δώρο το άλμπουμ για να τις κολλήσεις. Εμένα τότε, ένα ψωμάκι με λίγα πατατάκια μέσα, μου φαινόταν το πιο υπέροχο έδεσμα. Άκου πράματα!

Θυμάμαι τον Γιάννη τον Τσίλη, τον Παναγιώτη τον Τσάγρη, τον Γιώργο τον Τούλα, τον Βαγγέλη τον Τόγια και τα άλλα παιδιά, να βασανίζουμε μια μπάλα στα διαλείμματα.

Θυμάμαι τα διαλείμματα να τα σημαίνει ένα χειροκίνητο κουδούνι (θαρρώ πως είναι ακόμα στο σχολείο, μουσειακό είδος πια). Ο στριγγός, ηλεκτρικός ήχος σήμερα, θα με τάραζε, ακόμα κι όταν τον λαχταρούσα.

Θυμάμαι να βγαίνουμε από τις τάξεις ίδια κι απaráλλαχτα, όπως τα σημερινά παιδιά. Σαν αλαλάζουσες ορδές Οστρογότθων και Βησιγότθων κι όχι σαν κανονικοί άνθρωποι –αλλά ποιος είπε κιόλας πως ήμασταν.

Θυμάμαι ακόμα τον κ. Σπύρο (τον διευθυντή, που λέγαμε), να με αγριοκοιτάζει καθώς κατέβαινα, όπως συνήθιζα, τσουλιστά τα σκαλιά, γλιστρώντας στη ράχη της κουपाστής: «Γουγάς!», άστραφτε. «Γκρεμοτσακίσου αμέσως!», βρόνταγε.

Θυμάμαι τα Σάββατα που είχαν μάθημα (άντε να το εξηγήσω αυτό στο γιο μου)!

Θυμάμαι πολλά ακόμα. Κι όσο πιο πολλά θυμάμαι, τόσο μου τριβελίζει το νου ο στίχος του Ρασούλη. «Όλα τριγύρω αλλάζουνε ...». Αλλάξαμε εμείς, που μεγαλώσαμε και φέρνουμε πια από το χέρι τα παιδιά στο σχολείο, όπως έφερναν εμάς οι δικοί μας πατεράδες. Έχοντας αποκτήσει –φευ!- κι εμείς αυστηρό βλέμμα, έχοντας ξεχάσει τα δικά μας.

Αλλάξανε οι δάσκαλοι και οι δασκάλες –τόρα που το σκέφτομαι εκλείπουν πια οι δάσκαλοι, όλο δασκάλες βλέπω. Νεότερες, πιο όμορφες και χαμογελαστές. Πιο οικείες.

Άλλαξε η σχέση των γονιών με αυτούς. Τότε, οι μαθητές τρέμαμε το αυστηρό βλέμμα των γονιών στους κακούς βαθμούς, τώρα τρέμει το χέρι να τους βάλει.

Αλλά, «κι όλα τα ίδια μένουν...».

Ίδιες μέιναν οι όψεις των κτιρίων, τα κάδρα των ηρώων της επανάστασης, τα γλιστερά μωσαϊκά, τα τριμμένα μάρμαρα στα σκαλοπάτια, το κίτρινο της ώχρας στους τοίχους (μανία κι αυτή με το κίτρινο της ώχρας, λες και δεν είναι μπορετό να μεταπηδήσει λίγη από την πανσπερμία των χρωμάτων της παιδικής φαντασίας στους τοίχους του σχολείου). Ίδια έμεινε στα πρόσωπα η κατήφεια της τσαγκαροδευτέρας και η λάμψη της Παρασκευής. Ίδια έμεινε η πρωινή προσευχή –να μοιρολογάει τη δίδυμη αδερφή της, που χάθηκε, την έπαρση της σημαίας.

Σας ευχαριστώ για την αναζωπύρωση των αναμνήσεων. Στο επανιδείν. Με τα εγγόνια...

Γιώργος Φ. Γουγάς

